ФОНТАРД

fanzine №9 09.2007

…ДЛЯ ДРУЗЕЙ И ЗНАКОМЫХ

NO GODS DIY c.l.a.b NO MASTERS

КРЕАТИВ: ТвІр написаний двома лівими руками

Восени птахи кудись діваються, а натомість прилітають хмари. Вони омивають нас краплинами радіаційного дощу, намагаючись у такий спосіб знищити останні сліди літньої засмаги. А ще вони приносять смуток. Безнадія охоплює людей – здається, що ми вже ніколи не побачимо сонце…«Я люблю осінь, що застигла у твоїх очах. Не загуби її…»

Лівою рукою важко написати слова, що завжди лунають у серці та ще важче вимовити їх. І той смуток, що охоплює нас пізньої осені, колинебудь виривається тихим стогоном без жодного слова. Німе позіхання осінньої ночі та регіт вітру уранці, а ще гамір краплинок за вікном та шарудіння опалого листя під твоїми ногами… і це все. І більше ні звуку.

«Навіщо мені сонце, якщо твої очі такі яскраві?..» Лівою рукою малюють трикутники на асфальті у дитсадку, а школярики та школярочки відправляють одні одному smile'и по sms. А хтось комусь колись, можливо, напише щось таке, що змінить чиєсь життя. Ось зараз ти тримаєш олівець у руці, на якій великий палець знаходиться праворуч від інших. Саме той палець, який вирішував чи врятувати життя, чи ні. Саме той палець, на який ніколи не одягнуть обручку, той, що сам по собі, та проти усіх інших. Той саме палець, який ти порізав колись, відкриваючи пляшку пива…«Здавалося, тільки приймаю низький старт, а ось вже озираюся та бачу позаду лінію фінішу. І чомусь тебе…» Лівою рукою видають квиток на поїзд і від'їжджаючи на один день, ти навіки залишаєш своє місто. Можливо, сполохані поїздом птахи, прилетіли попрощатися з тобою, або ж востаннє поласувати горобиною з дерева, що зрубають, щоб на його місці побудувати ще один кіоск. Такий, як і тисячі інших. «Нудно мешкати у темній кімнаті без вікон, та я ще можу уявити, що коли-небудь прийде весна.»

Лівою рукою жінки тримають цигарки, щоб праву подавати на поцілунок, а навіщо це, якщо вуста теж увібрали смак нікотину. Матір надиктовує текст і дитина пише правою рукою зі сльозами на очах, та досить батькам піти на роботу, як фломастерами на папері, на стінах, лівою рукою. Олівцями, фарбами лівою… лише лівою рукою! І як же потім пробачити вам цей жорстокий експеримент, ці знущання? Що таке ліва рука?! Бути постійно під наглядом – ось, що це таке! Це постійна неволя, і не кажіть, що перебільшую.Це – бути білою вороною, це йти проти течії, це – вставати кожного ранку з лівої ноги і кожного дня зустрічати чорну кішку на шляху додому. Ліва рука – це коли тебе не хочуть слухати і не можуть зрозуміти. У мене дві ліві руки, по одній на кожне око, по одній на кожне вухо, дві на одне серце, аж дві на один мозок і лише дві на всі мої думки…"… А ще вони приносять смуток. Безнадія охоплює людей – здається ми вже ніколи не побачимо сонце."

LARA

Последний романтик. Интерпретация действительности.

А бастарды, драконы, жена и пурпурная мантия
Опостылели зрению так, что к чертям это зрение...
...Потому как он бы предпоследним на свете романтиком,
А последний романтик, — наверное, я, к сожалению.
(с) Тим Скоренко

15 сентября по приглашению неформального творческого объединения «М'АРТ» в Полтаву приехал Тим Скоренко – авторисполнитель из далёкого города Минска. Приехал, чтобы дать квартирный концерт. Автор этой статьи-отчёта долго не мог приступить к её написанию, потому что общий итог один – понравилось. Очень понравилось. Причём всем, кто присутствовал на концерте. И самое сложное – никто не смог объяснить, чем же конкретно зацепило творчество Тима. А я, пожалуй, всё-таки попробую объяснить.

Есть люди, творчество которых невозможно отнести к какому-то конкретному музыкальному стилю, или направлению. Тим из таких.

Есть люди, которые выходят на сцену, как на войну. Срывая голос, разрывая струны, сбивая пальцы в кровь. Тим из таких.

Есть люди, к которым неприменимы определения «Бард», «Автор-исполнитель» и т. д. Их точнее характеризуют слова «скальд» и «менестрель». Тим однозначно из таких.

Потому что задача менестрелей и скальдов – следовать за войском и на ходу, во время сражения слагать саги о победах и баллады о горечи поражений, чтобы через много лет у слушателя перед глазами возникла реальная картина битвы и на глаза навернулись слезы.

Сегодняшняя жизнь не изобилует войнами. Реальность до омерзения скучна. Но и мы иногда можем почувствовать себя героями. Ведь в нашем распоряжении фентезийные книги, шедевры кинематографа и компьютерные игры. Погрузившись в выдуманный мир можно отгородится от действительности, и создать собственную, уютную правду жизни. Именно этим и занимается Тим Скоренко. В его песнях оживают римские гладиаторы и вампиры из дневного дозора, искусные хакеры модифицируют матрицы душ, а героини Фрэнка Миллера приручают сильных мужчин к рабской покорности.

Реальность такова, какой мы её творим. Она может быть страшной и прекрасной, жестокой и сладостной. Новый Гордон Фримен обязательно ворвется в горячий цех и вытрясет из злобного маньяка грешную душу. А Фрименом может стать каждый из нас. Главное не зацикливаться на действительности, создавать новые миры и дарить их другим. Пусть живут, радуются, и сочиняют новые, хорошие, откровенные песни.

Мне искренне жаль тех, кто не был на квартирнике и не унёс с собой частичку романтического безумия. Спасибо тебе Тим, мы обязательно встретимся на тропках заброшенной зоны отчуждения, выпьем по кружке древнего хмельного эля и вспомним тех, кто пока не вырвался из паутины попсового мракобесия.

До свидания, S.T.A.L.K.E.R!

Павел Москалюк

Панк-корн и поп-кор

Музыкальный мейнстрим давно превратился в развлекалово для людей с тупыми мозгами, которые сами себя развлечь неспособны. "Мясорубка шоубизнеса" перемолола все, что может принести хоть какие-то доходы, включая панк-рок, который довольно долго просуществовал в "андерграунде" - с конца 70-х, когда британская "панк-волна" сошла на нет и до расцвета поп-панка в середине 90-х.

В выпущенном для массовой публики продукте под названием "поп-панк" (или поп-кор) практически не осталось панк-идеологии, это - обычная коммерческая поп-музыка, занимающая свою нишу "потребительского рынка". Хотя панк был едва ли не единственным стилем, в котором была более или менее четкая идеология, которая и помогла ему долгое время существовать независимо от большого шоу-бизнеса.

Но благодаря трехаккордному минимализму музыкального компонента панк всегда был слишком обширным, а границы его - слишком расплывчатыми, и многое из того, что формально относили к панк-року, с его идеологией никак не пересекалось.

Панк-рок - довольно противоречивая субкультура. С одной стороны, откровенно идиотски-попсовая атрибутика: рваные шмотки, булавки, "ирокезы" на головах. С другой стороны - сопротивление шоу-бизнесу, независимые лейблы, пропаганда левых и анархистских идей, философия DIY.

Разбираться в том, что можно считать панком, а что нельзя - бессмысленно. Скандальный британский писатель, арт-теоретик и бывший панк-рокер Стюарт Хоум в своей книге Cranked Up Really High разделил панк-рок на Punk Rock и punk rock, но этим ничего не добился.

И все-таки, несмотря на расплывчатые границы панк-рока, его идеология была сформулирована более или менее четко: неприязнение авторитетов, включая государство и власть, независимость, злоба и бунт.

Появилась эта идеология не сразу. Если "прото-панков" - гаражников конца 60-х вроде MC5 и Stoogies, - возмущала окружающей мерзость, то идеология нью-йоркских групп 70-х, включая Ramones, отличалась от традиционных рок-групп лишь более высокой концентрацией "молодежной злобы" и бунта.

Панк сформировался как движение, когда Sex Pistols предложили примитивную, но более или менее осязаемую идеологическую схему: мы ненавидим правительство (за то, что оно о нас не заботится), мы ненавидим богатых (за то, что они богатые) и мы ненавидим рок-звезд (что они богатые и популярные).

Dead Kennedys и другие американские хард-кор-группы начала 80-х слегка модифицировали эту схему, отталкиваясь опять же от ненависти к правительству, общественным институтам и фальшивой обывательской морали. Но за прошедшие двадцать лет все компоненты их идеологии довольно легко были ухвачены шоу-бизнесом и рассеялись по разным жанрам. Хотя, в принципе, это не были чисто панковские идеи.

Например, "бунт" чаще всего - не восстание ради идеи, а протест против того, что тебе не нравится (не нравится, в том числе и потому, что ты сам - дурак). В 60-е бунтовали хиппи, которым общество казалось слишком консервативным в отношении к наркотикам и сексу. В 70-е бунтовали британские панки, которым не нравилось, что они сидят на пособии, а какие-то придурки ничем не лучше их (а так оно и было) становятся рок-звездами и загребают миллионы. В 80-е бунтовали рэпперы, обвиняя белых в расизме. Постепенно бунт как элемент молодежной культуры полностью коммерциализировался, и группа Тату по-своему ничем не менее "бунтарская", чем какая-нибудь поп-панк-группа.

"Злоба" и "ярость", бывшие непривычными концепциями для поп-музыки 80-х, теперь благополучно к ней адаптированы, и попсовые хард-кор/нью-метал группы поют о том, как их все достало, как плохо им живется, и как они эту жизнь ненавидят, совершенно не относясь к своим заявлениям всерьез.

Что тогда остается от идеологии панк-рока?

Идеи о том, что нужно всегда думать своей головой, решать все саму, не равняясь на то, как делают другие, а в музыке делать только то, чего хочешь делать сам, что тебе интересно, не стараясь угодить шоу-бизнесу или публике.

Ясно, что эти принципы намного шире панк-рока и любого другого музыкального стиля, это - универсальные принципы творческого нонконформизма, и появились они задолго до панк-рока. Но они по-прежнему актуальны, тогда как эстетика панка, да и его музыкальная сторона, давно превратились в товар, в элемент шоу-бизнеса.

Владимир Козлов

KREATOR Amorphis *Anathema*
(сподівання, роздуми та враження)

Якщо б мені сказали у 90-х, що я колись от так просто в Україні зможу сходити на концерт Amorphis чи, то Kreator я б вирішив, що з мене глузують. Бо тоді це здавалось якимось неймовірним. Приїзд Metallica на «Рок-Київ» був верхом усіх сподівань. Але ніщо не стоїть на місці, с кожним роком усе більше й більше команд із світовим іменем приїжджають до України. Так і на цей раз порадували своєю творчістю Anathema, Amorphis, Kreator.

Спершу коли появилась афіша в павутині щось не дуже, бо якось зірковий состав в одному фесті та за таку помірну ціну здавалось чимось схожим на піарні розводняки.

Але чим наближалася дата фесту, тим становилось зрозуміло, що заплановане дійство скоріш усього відбудеться. Білети, транспорт усе домолись зазеленить і ось зосталось тільки чекати рахуючи дні до часу Х.

До Зеленого театру добрались без проблем та доволі швидко. На парковці вже стояли маршрутки с молдавськими та білоруськими номерами. Народ потроху вже почав з'їжаться до Києва. Перед самим початком приїхав Харків. Здавалось, що зібрались представники всіх регіонів України на це дійство.

Концерт почти розпочався на диво почти без затримки. Першим, що визвало посмішку - це охорона – хлопці у ділових костюмах при краватках, якось видно одразу, що у когось з організаторів своє образне почуття гумору.

Виступ Українських команд, пройшов якось непомітно. Бо підчас їх, виступу в основному ще не весь зайшов до периметра, а ті, хто був у середині займалися розвідкою території та закупівлею пива, та спостеріганням як охорона з газовими балончиками ганяється за хлопцями, котрі вирішили скористатися парканом щоб попасти на концерт.

На виступі Cemetary Of Skream пішов дощ, хоч зранку і було сонячно, проте синоптики обіцяли опади на другу половину дня і не помилися. Жовтнева холодна злива загнала більшість під дуже хлипкий навіс над верхнім сектором. Відсутність водовідводу скоро дала змогу утворитися такому собі озерцю в котрому по кісточки води прийшлось стояти, кому повезло той спромігся залізти на бетонні столики та лавки. На жаль, місця під навісом досталося не всім і багато народу так і зосталося під дощем.

Організатори, мабуть, не повірили прогнозу погоди та не потурбувалися про прийняття хоч якихось мір щоб глядачі не мокли. Дощ закінчився десь після сорока хвилинного саундчеку Анафеми. Гурт натовп зустрів дружнім гулом. Більш менш якісний звук давав змогу насолодитися творчістю команди, але тут виявилось, що різко закінчилося в палатках пиво, а про гарячий чай та каву ніхто не потурбувався. У холодильниках стояла “Пепсі-Кола” та енергетичні напої, які чомусь не користувалися попитом. Може того, що простоявши с годину під дожем людям вони просто не лізли в горлянку бо хотілось чогось гарячого, щоб хоч трохи зігрітись. Зоставалось одне з двох або у калюжі потанцювати або зігрітися спиртним принесеним із собою.

Холод та мелодійні колискові Anathema навіювали сон, вводячи в такий собі doom-стан.

І знову сорокахвилинний саундчек, під який робити було нічого окрім тинятися туди сюди, та задовбувати продавців у палатках питанням, а чи не привезли ще пива?

Аморфіс порадував як старими, вже ставши класичними піснями так і новими. Виступ був чудовий, музикантам удалося розтормошити промоклий та замерзлий натовп. В живу гурт звучав, мабуть, краще чим на записах, не зважаючи на те, що музикантам було теж не дуже жарко під осіннім київським небом, та “сугрівом по народному” в перервах між піснями.

Ось коли по справжньому хотілося назвати організаторів довбонами так - це коли розпочався часовий чек Kreator. Хоч чому можна здивуються, складалось враження, що беруть змором, мов гра в останнього героя, хто ж зостанеться, а як це усе проходило вже близько дванадцятої ночі, то багато хто просто таки не дочекався виступу. Кому на метро кому на поїзд, а хто просто замерз як цуцик. От тут як раз оцінив, що добре, що ми приїхали на мікроавтобусі, котрий нас чекав і нікуди спішити не було потреби. Другий його плюс, що в ньому можна було трохи погрітися.

Виступ Kreator запам'ятався своєю динамічністю та мабуть якимось екскурсом у дитинство. На жаль до кінця виступу дочекатись не вдалось, бо потрібно було їхати до рідного міста. На ранок чекала робота та відро кави.

Незважаючи на трабли з організацією та погодою фест сподобався, може зіграв той фактор що на сцені виступали ті команди на виступ котрих вже давно мріялось попасти, та скоріш всього те що був представлений дійсно якісний музикальний продукт. Також збулася мрія дитинства почути легендарні гурти в живу.

ЧТО ТАКОЕ СТРАЙКБОЛ?

Страйкбол (airsoft). в последнее время этот вид экстремального отдыха завоевал внимание наших соотечественников, хотя занимаются им на Украине еще с 2001 года.

Что же такое страйкбол? Не углубляясь в исторические дебри попробуем объяснить: это вид военно-спортивного отдыха, в котором бойцы вооружены оружием, являющимся точной копией реально существующего стрелкового оружия, но стреляющим пластиковыми шарами, диаметром 6 мм.

Не надо путать страйкбол и пейнбол – это вещи обсолютно разные и по своему принципу, и по вооружению, и по сути – по смыслу. Страйкбол – игра на

честность. Попали в тебя – значит убит (не важно, в руку или голову – 1 попадание = 1 убитый). Можно сказать: ага, а если НЕСОЗНАТЬСЯ?! Таких, как говорится «не берут в космонавты» (С) «Манго-манго». Этих людей в страйкболе не любят и называют Мак-клаудами (ну фильм о бессмертном горце все видели). Да и посудите сами: в страйкбол приходят ради общения, удовольствия от игры и сам «убитый» то ведь знает, что он «убит»? Так что такие надолго не задерживаются. В страйкболе отыгрываются как небольшие миссии: освобождение заложников, захват флага, провод VIPа, встречный бой и т.д.; так и проводятся полномасштабные маневры, в которых принимают участие несколько сотен бойцов. Эти игры (как правило суточные) проводятся в рамках общеУкраинских и региональных игр.

В Полтаву страйкбол пришел в 2004 году. В то время хорошее страйкбольное оружие (на сленге страйкболистов – привод) выпускали лишь две фирмы: Японская Токио Маруй и Класик Арми – Гонконг. И стоил ствол от 300 долларов США. Сейчас же производителей несколько десятков – есть и Тайвань, и Китай. Нормальный привод можно купить за 600-700 грн., что сделало страйкбол более доступным. С 2004 года страйкбол в Полтаве из одной команды – „POLTAVA LOS PARTISANOS” из 20-30 страйкболистов + сочувствующих на весь город вырос до десятка команд и внекомандников, общей численностью за 100 человек. И цифра эта постоянно растет.

Как отчет: Полтавскими страйкболистами за прошедший период проведено ряд больших региональных игр, ставших уже традиционными. Одна из таких проходила 22-23 сентября и была посвящена дню города. В игре принимали участие команды из Полтавы («Эль Чупакабра», “Parabellvm”, “NAHTIGAL”, “HD”, “Head Hunters”, “GRF”), гости из соседнего Харькова (“STORM”, “DSO”, “CDR”, «КОГОТЬ») из Днепропетровска и Запорожья (“IRA”, “Royall`s”, “4 TEAM SEALs”,) Кривого Рога („ШЕРШНИ”, „Vespa Crabo S.B.T.”), из Краматорска и Донецка - “MIB”. Игра проходила на территории лесничества Руднянское, что в районе пос. Лесные Поляны. Ближайшая же большая игра в Полтаве будет проходить 27 октября – это будет Полтавское закрытие сезона 2007. (Хотя это скорее образное понятие – Закрытие. Домашние тренировки проходят круглый год, вплоть до температуры -10оС.).

Последние события: на сегодняшний день в Полтаве создана Полтавская Федерация Страйкбола, что позволяет проводить мероприятия на серьезной основе, сотрудничать с руководством ПВИС, Горисполкомом, Облгосадминистрацией и МЧС. Кстатти: именно с частью МЧС в Полтаве недавно заключено соглашение об использовании Полтавской ФС полигона как для проведения Полтавского закрытия - 2007, так и для постоянных домашних тренировок, за что отдельная благодарность командиру СВАРЧ – Шипак М.С.

Стоит попробовать! Если Вы хотите почувствовать себя рейнджером, морпехом США, бойцом GSG-9 или солдатом спецназа; штурмовать противника, сидеть в засаде, красться, ползать, бежать атаку под огнем противника – приходите!

Узнать подробнее о страйкболе в Полтаве можно в маг. „Блиндаж” – ул. Шевченко, 62 2-й этаж. Воскресные трекнировки – сбор в 9-00 в воскресенье у Главпочтамта.

STIM

Кажуть, що від тої Гулянки на небі місяць покосився...

Початок серпня, період морів та відпусток. Для любителів видкості – період затишшя. Так було раніше, а тепер у с. Світлогірське, що на Кобеляччині, радо вітають якщо не хлібом-сіллю, то вже пивом-пловом точно.

Вперше земля здригнулась у п′ятницю 3 серпня ввечері, коли мал-по-малу із приїздом перших гостей почав набирати обертів «мото-рок-фестиваль». Організатори гризли нігті, переймаючись можливим невиправданням сподівань. Проте, наступного дня остаточно про це забули. Вже вранці на полі змонтували сцену і розпочали концертну частину. Відповідальним за балаканину був Паштет (м. Кременчук).

Замість обіцяних 6 команд прибуло аж 13, тож програму довелось змінювати за ходом виступів. Бажану музику отримав кожен. Різні вуха – різні стилі. Натовп вигоцував під гурти із Харкова, Дніпродзержина, Полтави, Світловодська, Комсомольська, Кобеляк та Києва. Тут поряд із досить відомими «Юфан-Шибан», «de Shifer», «Їжачки», «Мінерва» та «ДМЦ» набиралися досвіду і зовсім молоді команди. Кожен бажаючий міг пройти мото-освячення батюшкою.

Загально тепла атмосфера доповнювалась традиційними конкурсами на повільну їзду чи то зірвану ротом сосиску, конкурс переробок та любителів пива (як же без нього!). Переможець отримував можливість закидати присутніх ДАІ помідорами (шкода, шо брешу, але отримували, звичайно ж, пиво).

Для гостей було збудовано табір, де розташували свої намети близько 300 байкерів і музиканти. Польова кухня пригощала смачною поживною, а головне, гарячою їжею, було розлито 400 літрів дармового пива. Вхід на територію табору стороннім заборонено. Навіть преса не вся втамувала свій інтерес (то я ціну набиваю).

Отримати іменного бейджика із символікою події та повне право знаходитись будь-де можливо за досить символічну ціну: чоловіки – 20 гр, барині – 10.

Для особливо рухливих вечір закінчувався вранці, то для підняття бойового духу, всю ніч не закривав око проектор, звеселяючи тих, хто ЩЕ, кліпами та тематичними фільмами.

Що до місцевих жителів, то ця подія була для них звичайною катастрофою. Готувались до неї як до III світової війни чи нашестя двоколесної мамонтової саранчі. Про всяк випадок позакривалися по хатах, бо не знали чого чекати. Але позирити приперлись як на 1 травневий мітинг при совку – при параді, повними сім′ями. Лікарня наготувала гору шин та йоду, обійшлося «Антіпохмєліном». Викликали міліцію, але хлопців до табору не пустили, довелось ковтати слинки у своєму куточку.

Особливої уваги заслуговують хлопці, що на їх інтузіазмі все це організовано. Уявіть, вони не лише вмовили місцеву владу (а це вже ЩОСЬ, повірте), а й знайшли добрих людей, що схотіли віддати свої бабки за так. Не кажучи про те, що було зроблено їх руками. Вооой, бочили б ви їх дзеньки розміром із блюдце від недосипання в тижні так зо 3. «Страна должна знать гєроєв в ліцо», та щоб не забути кого «нє будєм пєрєходіть на лічності». Хлопці, ну ви в курсі! Все було як треба.

То вже «трєбую прадалжєнія банкєта» в наступному році? Я знаю, ви вже шось придумали...

Jukka